CAMIL PETRESCU — caldă pledoarie pentru „jocul curat"

SERIA II. — ANUL I, No. 1

FOOT-BALL

revistă săptămînală pentru deprinderea „jocului curat" în sport, artă, literatură, viața socială

Director N. GRAMATIC

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA CÂMPINEANU 28

Joi 14 Octombrie 1937

Comentarii

Poet, romancier, dramaturg, critic literar, polemist — Camil Petrescu a arătat o mare pasiune și pentru exegeza fenomenului sportiv. În cronicile sale din ziarul de seară „Gazeta", ca și în revista săptămînală „Foot-ball", pe care a editat-o, între cele două războaie mondiale, pe cheltuiala proprie, fecundul scriitor milita pentru statornicirea în sport a unei înalte etici, sau — cum spunea el — a „jocului curat".

Dacă în calitate de cititor îi urmăream avid toată activitatea literară, iar ca actor i-am interpretat pe scenă multe din rolurile solid construite în „Mioara", „Mitică Popescu" și mai tîrziu în marea frescă socială „Bălcescu" — ca fost jucător de fotbal la D.V.A. Galați m-au cucerit articolele în care Camil Petrescu denunța, cu înaltă principialitate și competență, racilele care subminau sportul românesc din acea vreme. Observații pertinente, săgeți bine ascuțite îndreptate împotriva incapacității unor conducători sportivi din anii 1937—38, toate făceau din coloanele revistei „Foot-ball" o adevărată tribună, de la înălțimea căreia Camil Petrescu lovea în tot ce era interes mercantil și combinații de culise.

În numărul 1 al revistei (octombrie 1937), editorialul semnat **N. Grămătic** (pseudonimul lui Camil Petrescu) **supunea** unui sever examen problema **retrogradării** echipelor Unirea Tricolor și Crișana, relevînd, în același timp, **„Jocul bun al lui Ion Bogdan, Oană și Dunăreanu"**. În altă parte, N. Grămătic sublinia succesele **„cavalerilor români"**, dar înfiera încercările aventuriste ale unor sportivi din „protipendadă", spunîndu-le cu un virulent ton polemic : **„Nu avem nevoie de nebuni în sport, ci de biruințe reale care să dovedească rădăcinile adînci în virtualitățile neamului, rostul nostru constructiv în lume".**

Analizînd jocul echipelor noastre din fiecare etapă a campionatului, N. Grămătic făcea caracterizări și cauterizări dintre cele mai necruțătoare. Într-un articol plin de curaj, Camil Petrescu cerea **„retragerea picioarelor deliberative de la conducerea federației pentru ca să apară capetele".** Tot el dovedea și o largă înțelegere a tacticii moderne în fotbal, în articolul intitulat : **„Falimentul tripletei"** (nr. 7 din 27 noiembrie 1937), în care considera că **„acțiunile exclusiv frontale, purtate de atacul Venusului, chiar și după dispariția tripletei fraților Vilcov, constituie o mare eroare".** După care demonstra că **„numai jocul pe aripi poate desface apărările".**

Iată cum răsfoirea colecției revistei „Foot-ball", condusă și scrisă aproape în întregime de Camil Petrescu, ne poate fi utilă și astăzi, cînd problema tacticilor celor mai adecvate a „jocului curat" se pune cu aceeași acuitate ca și în anul 1937...

D. MORARU-SLIVNA

ADEVĂRURI

Prin mușchi ești neobosit. Prin spirit ești de neînvins.
G. Călinescu

Iată atleții, alergătorii. Ce înseamnă a alerga ? Înseamnă a ști să mergi mai repede decît tine însuți ! Ce înseamnă a sări? Înseamnă a putea să te arunci dincolo de tine însuți.
P. Vialar

Nimic nu-l istovește și nu-l subminează mai mult pe om decît inactivitatea fizică prelungită.
Aristotel

Rolul învățămîntului este de a cultiva în fiecare generație facultăți fizice, intelectuale și morale.
A. Condorcet

Gimnastica înseamnă mișcare — sănătate, iar sănătatea unei națiuni cel mai bun cîștig în folosul omenirii.
D. Ionescu

Culese de
Tiberiu CORNEȘANU

sportul Magazin

O MICĂ SATISFACȚIE PENTRU FAPTE MARI !

Nu știu de ce, dar chiar acum, în momentul cînd încep să scriu aceste rînduri, personalitatea lui mă copleșește. Pentru că este, în adevăratul înțeles al cuvîntului, un om deosebit. Un om pe care ajungi să-l prețuiești, imediat, într-un chip aparte, după... ceea ce spun alții despre el.

Se numește Dumitru Rădulescu, înalt, cu părul albit, are 60 de ani împliniți și este directorul Taberei de pionieri și școlari din Timișul de Sus. Cînd l-am vizitat, ne-a potrit în biroul său care era de fapt.

UN MUZEU DE SUVENIRURI

Imposibil să mai dai curs invitației de a te așeza pe un scaun. Pentru că pereții camerei, etajerele, dulapurile, biroul, sînt pline de obiecte care de care mai interesante.

— Sînt aici de 11 ani, ne spune D. Rădulescu, timp în care am primit de la copii — la plecare sau cînd au ajuns acasă — tot ceea ce vedeți.

Ne pune în față un carton înrămat pe care sînt tipărite cuvintele : **„Pentru mine darul copiilor este cel mai scump tezaur din lume".** Și fiindcă sesizează că nu știm la ce să ne uităm mai întîi, ne vine în ajutor, începînd să ni le prezinte : **„Păpușa aceasta este cadoul de**

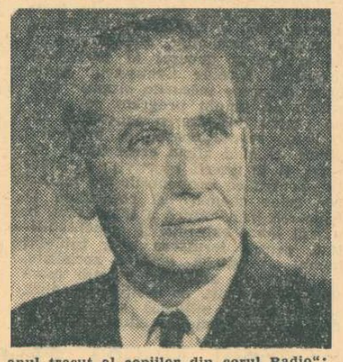

anul trecut al copiilor din corul Radio" ; „Pictura pe pînză este făcută pentru mine, în tabără, de doi copii din R.D.G...".

Cred că ar fi necesare cîteva ore pentru a afla proveniența fiecărui obiect. Reținem dintre piesele acestui veritabil muzeu : un mic tapet roșu pe care este un desen galben **(„realizat din găoacele viermilor de mătase lipite pe catifea roșie")** ; un steag-fanion, roșu **(„de la un grup de copii din R.F.G., purtat ca port-bonheur din 1964 pînă în 1970 cînd mi l-au lăsat mie")** ; o ilustrată cu fotografie. **(„Iluțu Mariana, a absolvit clasa a XII-a și vă salută")** ; o reușită planșă reprezentînd momente istorice ale orașului Brașov, realizată din pietre de mozaic **(„mi-a trimis-o Gabriel Koulpy din Brașov")** ; covorașe din jud. Argeș **(„dar al pionierilor din Vîlcele")**, păpuși din lemn **(„de la pionierii sovietici").** În cele două dulapuri, cîteva articole trimise din Elveția, Austria, Franța spre a fi folosite : un ceas de mînă, pixuri, mașină de ras, butoni de manșetă. Au rămas însă tot în cadrul expoziției. Aflăm și de un veritabil record :

„AM PRIMIT CIRCA 26 000 DE SCRISORI"

Nu-i o glumă, ne sînt puse la dispoziție. Ocupă sertare întregi sînt de culori diferite și scrise în limbile coreeană, franceză, rusă, italiană, germană... În afară de scrisori ni se arată articole din ziarele apărute în zonele inundate, anul trecut. Citim titluri mari **„Nu te vom uita, nene Rădulescu"** sau **„Mulțumim în numele copiilor noștri"...** Apoi adrese oficiale de mulțumire sosite de la diverse întreprinderi, instituții sau organizații de pionieri care au trimis copiii aici.

BUN GOSPODAR AL TABEREI

Cel care a primit pînă acum două diplome de onoare din partea Organizației pionierilor din România — în 1959 și 1971 — este și un bun gospodar. O primă dovadă : Dumitru Rădulescu a fost ales deputat în Consiliul popular al orașului Predeal. Altele ? Le aflăm cu prilejul unei plimbări făcute prin curtea taberei, unde întîlnim numai lucruri realizate de el sau prin strădania lui : pe un postament o rachetă mică din beton, un bazin cu apă și fîntînă arteziană, pitici-statuete, leagăne ș.a. În anul 1970 a făcut circa 1 100 ore de muncă patriotică ! Manopera și materialele recuperate au fost evaluate ca economii de 48 000 lei !

Crezi că ar putea fi uitată, vreodată, „nene Rădulescu", dragostea dumitale pentru cei mici ?

M. Fr.

17 000 DE KILOMETRI PARCURȘI CU „CALUL DE FIER"

Plecînd de la sfaturile date unui cititor care și-a propus să acopere un traseu de peste 2 000 de kilometri, cu bicicleta, un alt cititor, **Gheorghe Carp,** profesor la Școala generală din Boghîncea-Bîra, județul Neamț, ne-a trimis o interesantă scrisoare, în care susține că un ciclist ocazional ar putea parcurge zilnic o distanță mai mare decît aceea indicată de noi. Cu atît mai bine ! Noi am ținut, însă, să-i ferim pe tinerii sau mai vîrstnicii amatori de tururi cicliste, de orice surprize neplăcute, consultîndu-ne în această privință cu cicliști de performanță.

Dar, dincolo de această deosebire de păreri, ne-am oprit cu interes asupra celor scrise de profesorul Gheorghe Carp. Iată ce spune el, printre altele :

„Eu am efectuat în vara anului 1968-1969 două tururi ale României, fiecare de peste 2 200 de kilometri, pe o bicicletă obișnuită românească „Carpați Super". În primul tur, de-a lungul a 14 zile, am mers cu o medie zilnică de 155 kilometri, iar în cel de al doilea, care a durat 12 zile, am realizat o medie zilnică de 180 de kilometri. Menționez că am mai făcut și alte excursii și circuite pe aceeași bicicletă, străbătînd peste 17.000 de kilometri. În acest timp, a trebuit să repar bicicleta doar o singură dată (N.N. Le-ați strîns mîna destoinicilor muncitori de la uzina „6 Martie" din Zărnești ?). Am trecut cu bicicleta prin 31 de județe ale țării. Dacă doriți dovezi (N.N. se poate ? !) : peste 6 000 de kilometri parcurși cu bicicleta sînt certificați de peste 50 de agenții și filiale O.N.T. Să nu omit să menționez un lucru, zic eu, important : toate excursiile și circuitele le-am făcut de unul singur.

Ce v-am putea ura ? Succes în cel de al treilea Tur al României, de peste 2 800 de kilometri, pe care v-ați propus să-l întreprindeți în momentul cînd năzdrăvana dv. bicicletă va fi pusă la punct de uzina din Zărnești.

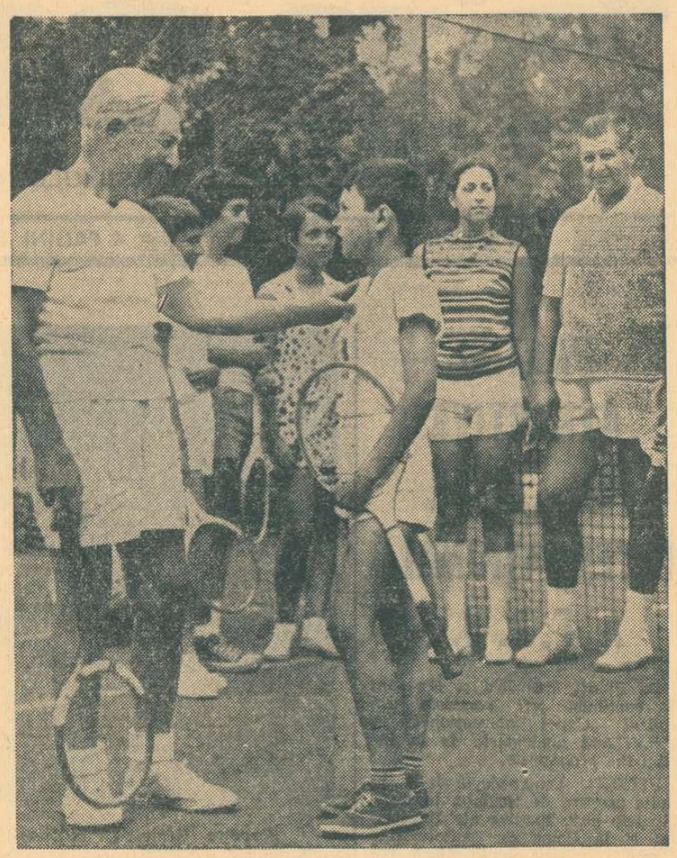

Cine poate spune că la vîrsta de 75 de ani, dr. docent Ion C. Garoiu este bătrîn? Privindu-l în această fotografie, întreținîndu-se cu unul dintre cei mai mici tenismani, aflăm un singur răspuns : tinerețea este aceea care îl caracterizează. Și cu siguranță că practicarea tenisului este una dintre explicațiile acestei prelungite vitalități..

Foto : Theo MACARSCHI

Pe courts-urile de la Tineretului

LA ȘCOALA TENISULUI

Cînd se înapoiază în țară — chiar și numai pentru o zi sau două — Năstase și Țiriac își includ în program, de fiecare dată, cîte o vizită la strandul Tineretului. Ce anume, sau cine anume le îndreaptă pașii supercampionilor noștri către acești neasemuit de frumos complex de agrement de la Șosea ? **„Niciodată n-am putut rezista tentației de a schimba cîteva cuvinte, și chiar cîteva mingi, cu admirabilul meu prieten mai vîrstnic, maestrul Caralulis"** — spunea Ilie Năstase.

De altfel, puțini sînt cei care iubind tenisul, dar mai ales dorind să-și însușească tainele acestui elegant sport, să nu se gîndească, în primul rînd, de a trece prin școala fostului Davis-cupman al României, maestrul sportului Cristea Caralulis, „Nea Tache" — cum atît de familiar i se adresează cei care îl cunosc — conduce de aproape opt ani, cel mai cunoscut și mai frecventat centru de inițiere în tenis din Capitală.

Centrul de la Strandul Tineretului (în paranteză fie spus, ne întrebăm de ce forurile responsabile nu vor să pună umărul pentru ca aici să ia ființă primul club de tenis din țară, toate condițiile fiind create ?) numără în prezent 692 de membri. Cine sînt aceștia ? Copii, salariați și pensionari. Se vorbește mult în ultima vreme — și pe bună dreptate — de contribuția pe care sportul, mișcarea în aer liber, în general, o pot aduce la prelungirea cît mai mult posibilă a tinereții, la reîmprospătarea forțelor după orele petrecute în producție. Ei bine, am discutat cu cel puțin o sută de oameni dintre cei care frecventează cele 14 terenuri de tenis de la strandul Tineretului și absolut toți ne-au confirmat (mai era nevoie ?) acest adevăr.

— Dimineața, pînă la orele 12 — ne spune maestrul Caralulis — **pe terenuri au acces copiii** (262 — n.n.) **și pensionarii** (30 — n.n.). **De la ora 14 și pînă la căderea întunericului este rîndul celor 400 de salariați care, pe bază de abonamente lunare sau pentru întregul sezon** (15 martie — 30 octombrie — n.n.) **își dispută inițiativa în sportul alb.**

Datorită afluenței din ce în ce mai mari de amatori ai învățăturii tenisului, se preconizează ca pentru viitorul sezon să fie amenajate încă două terenuri și să se mărească numărul vestiarelor. Poate chiar din acest an (dar în mod sigur din 1972) se vor iniția întreceri între acest centru și altele din Capitală și din țară. Nu încape îndoială că astfel de concursuri ar duce și la depistarea unor talente ce ar putea fi ulterior îndrumate către tenisul de performanță. De altfel, cîțiva copii, printre care Nicușor Noiman (care acum joacă în echipa Dinamo București), precum și Lucian Plăvițiu, Gh. Voica, Cristian Constantinescu, Călin Tulpan și alții au intrat, deja, în atenția antrenorilor unor cluburi.

Dar importantă, în ultimă instanță, nu este performanța. Și maestrul Caralulis nici nu urmărește acest lucru. El vrea — și a reușit cu prisosință — să fie un propagator al uneia dintre cele mai frumoase discipline și un „medic" care, în loc de doctorii, recomandă practicarea sportului.

I. G.

UN MECI DE FOTBAL CARE N-A AVUT LOC NICIODATĂ...

La sfîrșitul acestui an, cu ajutorul sateliților artificiali de comunicație, telespectatorii vor putea urmări întrecerea dintre două echipe reprezentative, socotite cele mai puternice din cîte s-au prezentat vreodată pe terenurile de fotbal.

Care sînt aceste două echipe ?

Prima este reprezentativa Braziliei, cîștigătoare în anul trecut a campionatului mondial. Adversara ei e tot o campioană mondială, cuceritoare a campionatului mondial din 1958 și 1962. Nu vă grăbiți, nu e vorba de nici o greșeală. La finele anului se vor întîlni reprezentativele celor două... Brazilii, echipa lui Feola va întîlni pe elevii lui Zagalo.

Meciul nu se va desfășura însă pe gazon, ci pe ecranul televizoarelor. Ingenioase combinații tehnice vor permite ca jocul să se desfășoare nu după indicațiile antrenorilor, ci urmînd calculele savante ale computerelor.

Una din companiile de televiziune s-a gîndit să însceneze acest „meci" în acord cu indicațiile calculatoarelor în a căror informație au fost depuse toate datele — fizice și tehnice — privind pe cei 22 de jucători, datele antrenorilor Feola și Zagalo, schemele tactice utilizate în diferite meciuri, capacitatea și neajunsurile echipierilor, forța și precizia loviturilor, viteza, detenta, particularitățile pregătirii lor și chiar date asupra calităților moral-volitive. Prelucrînd informațiile primite, computerele vor furniza o suită de faze aparținînd marelui spectacol fotbalistic. În raport de aceasta, un mare număr de regizori și operatori cinematografici vor alege și extrage scene corespunzătoare dintr-un material imens de cinearhivă. Pretutindeni unde au evoluat jucătorii celor două echipe se vor căuta și extrage episoade de joc, cu participarea „eroilor" meciului. Alternarea prim-planurilor cu lovituri la poartă, plonjoanele portarilor, combinațiile de mare efect, montate în flux, vor da o imagine absolut veridică a unui meci, care deși nu s-a jucat niciodată, va concura cea mai palpabilă realitate.

Dar rezultatul ? Cine va învinge ? Răspunsul dat de computere va fi ținut absolut secret, pînă la sfîrșitul transmisiei.

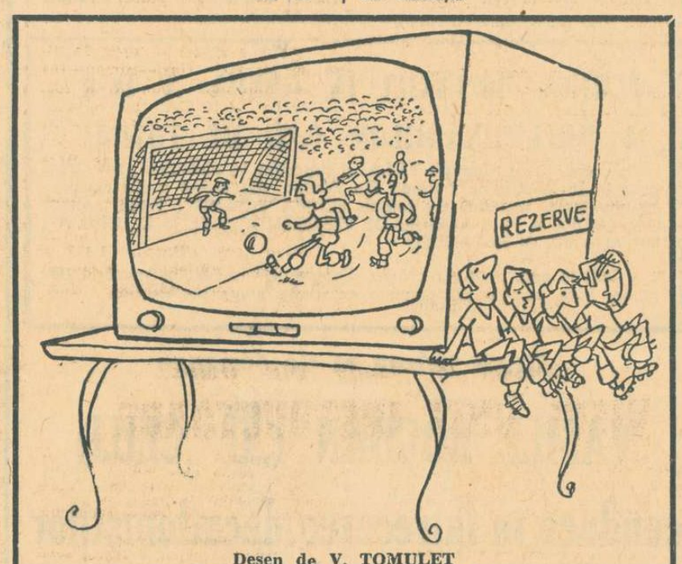

Desen de V. TOMULEȚ

OMUL ȘI MUNTELE

Am văzut tăul, de nenumărate ori. Îi simțeam tăcerea și unda străvezie. Așezat pe mal, ascultam văzduhul, bănuind zvonul văilor. Poteci croite de nimeni rătăceau pe întinsuri. Și niciodată n-a fost altfel. De oriunde am venit și oricît aș fi zăbovit la Bilea Lac, negreșit urcam la Iezer. Dar azi era ca nicicînd. Crestele se profilau energic. Firele piraielor desenate cu creion de argint sclipeau în umbra pădurilor. Trecusem căldări cu grohotiș și bolovani în dezordine, azvîrliți de uriași în hăuri. De mult a rămas în urmă fereastra dăltuită-n stîncă. Colțari sculptați de-o mînă nevăzută acolo unde zmeii și-au încercat puterea. Pășeam pe birna bordisită cu smocuri de iarbă. La marginea potecii l-am văzut din nou. Același ochi albastru nepătruns. Avea pe semne taina încrustată în adîncuri. Capre sprințare, cu păr lucios ca noaptea, veneau o dată cu zorile sau înserarea. Amușinau, legănîndu-se pe picioare subțiri. Se oglindeau cochet, dispărînd apoi pe tancuri. Ciobanii sau tăcerea au înscris pe unde numele lui. Și așa a rămas. Dar acum ceva din locurile știute era schimbat. În stînga, în nepăsarea-i milenară, virful cu același nume. De partea cealaltă Buteanu își întindea leneș spinarea. Lîngă lac, un soclu înalt de ciment. Ce-o fi ? În pragul cărării ne-au ajuns replici seci :

— Un monument.
— Monument ? Dar pentru ce ?
— În amintire.
— Amintirea cui ?

Și nimeni n-a mai răspuns. Am coborît serpentina abruptă la Bilea. Peste puțin, soarele a răzbit. La ceas tîrziu, cabana de pe lac se umplea de turiști. Pilpîirea lămpilor dezvăluia unghere ciudate. Trudiți de mers, drumeții își povesteau etapele și peripețiile. Unii mai însingurați ascultau cu gîndul dus. La masa lungă o mînă de tineri își făceau programul de lucru. Se agitau gravi, preocupați. Din nimic izbucneau în ris. Le-am urmărit cu plăcere cumințenia vorbelor și a glumelor. Din mijlocul lor se înfiripă un glas ca un descîntec :

...„Aduceți copilul aci lîngă pietre
Să-nvețe povața bătrînelor vetre..."

Cu toții au continuat ușor cîntecul de leagăn.

Aduceți copilul aci lîngă stîncă
Să-nvețe că munca e taina cea sfîntă.

Așa a căzut vălul. Povestea monumentului ce-l construiau acești tineri. Am aflat-o atunci... Luminile erau stinse de mult. Frigul se făcea simțit. Stam pe terasa cabanei. Ziduri uriașe ferecau, în cercul lor, casa de pe lac. Din șaua Doamnei muchea Paltinului se contura energic pînă la Capra. Gîndeam la cei trei temerari care... Într-o zi de iarnă porniți în coardă pe Virful Capra, l-au cucerit. De sus, căldări împlintate-n adînc și lanțuri, de spinări albite erau de-o sălbăticie fără egal. Dar cutezanța nu le-a fost iertată. Un zgomot dur, cu lungi ecouri, a tulburat tăcerea crestelor. Bulgări uriași alunecau amețitor, prăvălindu-se în iezer. Cercuri largi, tremurătoare, apoi mai mici și totul s-a liniștit. În zadar i-au căutat pînă tîrziu în primăvară. O dată cu topirea zăpezii au fost găsiți de primii păstori ajunși pe brîul lacului. Pluteau pe unda străvezie cu munții căpătîi. Din zori pînă în amurg, ciute în straie mohorîte, cu ochiu-n lăcrimat veneau la veghea de pe lac. Pentru ei se găseau aici băieți și fete de la diferite facultăți spre a dăltui în piatră nobilul avînt al tinereții. Oriunde te vor mina pașii, plecînd de la tăul Capra, vei fi urmărit pînă peste zări de ciudățenia firii.

Și niciodată nu vei uita melopeea înfiripată într-o seară de taină pe fluierul vîntului.

...Aduceți copilul aci lîngă pietre
Să-nveațe povața bătrînelor vetre...

A. GHEORGHIU

CORESPONDENTUL NOSTRU DIN ITALIA, DISTINS CU UN ÎNALT ORDIN

Corespondentul ziarului nostru în Italia, **Cesare Trentini** (redactor al cotidianului de specialitate „Stadio" care apare la Bologna) a fost distins, recent, cu titlul de **Cavaler al Ordinului Republicii Italiene** pentru merite deosebite în activitatea depusă în domeniul gazetăriei sportive.

Apreciat comentator de fotbal și responsabil al rubricii de box-amator în redacția ziarului susamintit, Cesare Trentini este un colaborator activ al presei noastre sportive („Sportul" și „Fotbal"). La felicitările primite din partea președintelui Federației presei italiene și a ziarului în care lucrează, le adăugăm și pe cele ale redacției noastre.

ÎNCEPUTURILE DECATLONULUI ÎN ROMÂNIA

Pe același stadion pe care în urmă cu 43 ani Virgil Ioan cîștiga primul decatlon organizat în țara noastră, se va desfășura în aceste zile, campionatul României la cele zece probe atletice.

Fiind vorba de cea mai grea probă din atletism, merită să ne întoarcem privirile spre începutul acestei specialități în care se împletesc atît de armonic : forța, viteza și rezistența, cele trei calități necesare unui atlet complet.

PERFORMANȚA LUI VIRGIL IOAN

La 28 iunie 1928, Virgil Ioan reușea să cucerească campionatul de decatlon, cu 5672,10 puncte, în cadrul concursului de selecție pentru Jocurile Olimpice de la Amsterdam.

Excelent jucător de rugby și bun atlet, el a fost în același timp și primul alergător român care a parcurs 400 m garduri sub 60 s., performanță care astăzi desigur este la îndemîna multor juniori, dar care în condițiile de pregătire și tehnică de acum patru decenii, reprezenta un rezultat meritoriu.

ATRACȚIA DECATLONULUI

Deși cea mai grea probă, este interesant de reținut că de la începutul ei, decatlonul a tentat pe mulți atleți.

Din pleiada celor care au încercat și s-au consacrat acestei probe, în urmă cu patruzeci de ani, nu putem uita numele unor atleți care și-au înscris performanțele în cartea de aur a atletismului românesc. Este vorba de : polisportivul Constantin Herold, de Gh. Csegezi, de dr. Ludovic Biro, astăzi profesor universitar la Cluj și mai tîrziu de prof. dr. Clement Baciu, reputatul ortopedist de la spitalul Brîncovenesc.

PERFORMANȚA LUI NICOLAE OGRINJA

În același timp, nu putem să nu ne aducem aminte de performanța lui Nicolae Ogrinja, care, în 1929, ameliora recordul la decatlon, reușind să totalizeze 5711 p. Originar dintr-o comună din Argeș, Ogrinja, care venise de la coarnele plugului, a descoperit atletismul în armată, reușind în primul lui an de practicare a sportului să se afirme în cea mai grea probă atletică.

Cine va deveni acum „atletul atleților ?" Vasile Bogdan ? Kurt Șokol ? Andrei Sepci ? Mihai Nicolau? Sau poate altul, pe care atletismul l-a ținut pînă acum în dulcea lui taină?

prof. Emil MORȚUN

Maestrul emerit al sportului, I. Popescu, pe care l-ați văzut evoluînd cu atîta dezinvoltură pe terenurile de handbal, s-a lăsat copleșit de emoție, zilele trecute, cînd s-a prezentat în fața Ofițerului de stare civilă. Dar și-a învins repede de tracul, răspunzînd cu un „da" categoric la clasica întrebare: „vreți să luați în căsătorie pe..?

Cele mai bune urări tinerei familii: Lidia și Ion Popescu. Le dorim mulți... pași (nu doi!) pe drumul fericirii, al împlinirilor.

Foto și text :
N. DRAGOȘ

CE REPREZINTĂ SPORTUL PENTRU DUMNEAVOASTRĂ?

O anchetă în rîndul candidaților la studenție de la I.E.F.S.

Am fost în această săptămînă în lumea emoțiilor, a așteptărilor îndelungi și a planurilor pe care le fac și refac în fiecare zi candidații la studența sportivă. În pragul carierei de profesor și antrenor, am socotit firesc să le punem tuturor întrebarea „ce reprezintă sportul în viața dumneavoastră ?". Iată cîteva din răspunsurile pe care le-am primit :

„Sportul a însemnat pentru mine acel ceva care m-a transformat dintr-un timid neîncrezător în forțele sale într-un om care are acum curajul să privească deschis înainte. Îmi place sportivii care muncesc ore, zile, ani pentru o secundă mai puțin, pentru un centimetru mai mult" (Văduvoiu Dumitru, Galați).

„Cine practică sportul este în posesia unei mari cantități de aur imaterial". (Tache Mihai, București).

„Sportul e pentru mine o pasiune. Cu toate că am făcut mult sport, rămîne mereu o pasiune neîmplinită" (Vornicescu Ion, Craiova).

„E un mijloc de a cunoaște mai bine oamenii" (Tomescu Marian, București).

„Sportul e pentru mine o permanentă căutare. De fiecare dată cînd lipsesc de pe terenul de sport simt că am pierdut ceva. Acel ceva e sportul" (Macra Viorel, orașul Bistrița).

„Sportul e o bucurie pe care o poate simți orice om, de la copil la bătrîn" (Tone Ion, București).

Transcriind aici gîndurile lor despre sport, am căpătat convingerea că tinerii aceștia au pus în opțiunea lor pentru I.E.F.S. ceva din căutarea, emoția, aurul, bucuria sufletului lor. Ceea ce reprezintă, la urma urmei, un prim examen reușit.

S. STĂNESCU

Răspunde Ion Poștașu

GHENEA, BAIA MARE. Dv. vă îndoiți de legitimitatea penalty-ului care i-a permis Steliei să egaleze, în finala Cupei României, cu Dinamo, pe considerentul că faultul asupra lui Sătmăreanu nu s-ar fi comis în careu, ci pe linie. Și vreți să aflați părerea noastră. Iată-o : sancțiunea a fost perfect regulamentară, chiar

dacă faultul s-ar fi produs pe linia de 16 metri, cum susțineți dv., **liniile fiind parte din suprafețele de joc pe care le delimitează.** Este adevărat, însă, că, în această situație, mulți arbitri evită să fie atît de... precizi în aprecierea locului unde s-a petrecut infracțiunea, acordînd astfel în locul penalty-ului cuvenit, o lovitură de la 16 metri, mai puțin... explozivă.

CONSTANTIN CHES ROMULUS, MAMAIA. Ne întrebați dacă renumita echipă de fotbal Dinamo Moscova a jucat vreodată la noi ? S-ar putea răspunde : și da și nu ! Da, fiindcă, în 1957, Dinamo Moscova a jucat la Brașov cu Steagul roșu, pierzînd cu 8—2. Nu, fiindcă din rîndurile oaspeților absentau mulți jucători de bază. Dar, chiar și în aceste condiții, performanța brașovenilor nu este la îndemîna oricui.

I. DIMA, COMUNA GIUVĂRĂȘTI. Vă proclam învingător în „meciul" pe care l-ați angajat cu cîțiva prieteni din comună. Pentru că: 1. Octavian Popescu a jucat, un timp, la Rapid. 2. Florin Gheorghiu are în palmaresul său o victorie asupra celebrului Robert Fischer. Performanța a fost realizată la Havana. Vreau să mai arăt că încă un șahist român, Victor Ciocîltea, se numără printre puținii jucători din lume care au reușit să-l învingă pe Fischer (la Varna) !

ION ARGEȘEANU, HUNEDOARA. Piteștiul a participat pentru prima oară la campionatul diviziei A, în ediția 1961—1962. Reprezentanta orașului, Dinamo, s-a clasat pe ultimul loc, retrogradînd în divizia B. După 2 ani, deci în ediția 1964—65, piteștenii aveau să-și facă reapariția în divizia A, menținîndu-se de-atunci ferm în prima divizie, iar în ediția 1967—1968 fiind chiar pe punctul de a cîștiga campionatul ! Pe potou, Steaua a smuls, însă victoria, F.C. Argeș ocupînd locul al doilea.

TEODOR POPA, ROȘIORI DE VEDE. Ne întrebați, în glumă, cînd este fixată perioada de transferări pentru suporterii dezamăgiți de o echipă sau alta. Aceste transferări pot avea loc în tot cursul anului, dar ele nu se produc aproape nici-

odată. Suporterul este mult mai statornic decît jucătorul. Și, parcă, și suferă mai mult cînd echipa are o comportare slabă.

PETRE NACIU, TURNU SEVERIN. Deocamdată, nu există nici o informație demnă de luat în seamă, în legătură cu posibilitatea unei revanșe Frazier—Clay.

ELENA MINZAT, SIBIU. Dinamo a renunțat la includerea în lot a fostului ei jucător, Alexandru Boc, care ceruse transferarea la echipa din șoseaua Ștefan cel Mare.

VIRGIL POENARU, SIBIU. 1. Ne alăturăm felicitărilor pe care le adresați dv. echipei Vulturii Lugoj, cu prilejul promovării ei în divizia B. Aș vrea chiar să-i amintesc că există și divizia A, eșalon din care a făcut parte cîndva...

LUCIAN ILCĂU, TIMIȘOARA și D. DUMITRU, COMUNA ȚINTEA. Vă rugăm, în primul rînd, să ne iertați dacă n-am reușit să deslușim bine numele dv. Dar, credem că acest lucru are mai puțină importanță. Să vă răspund la întrebarea pe care ne-o puneți în legătură cu Școala postliceală de antrenori. Această școală funcționează pe lîngă I.E.F.S. și are ca scop să califice antrenori în următoarele ramuri de sport : lupte, box, haltere, fotbal (secția serală), atletism, judo, fotbal, lupte, box, haltere, tir și scrimă (secția fără frecvență). Durata studiilor : 2 ani. Admiterea elevilor se face prin concurs unitar pentru toți candidații, în limita numărului de locuri stabilit de către C.N.E.F.S. și aprobat de Ministerul Învățămîntului. Concursul de admitere are loc între 25—30 septembrie, cererile de admitere urmînd să fie adresate cu 15 zile înainte. Condiții ? Diploma de bacalaureat. De aici, începe totul, celelalte acte, cum ar fi cel de naștere, fiind la îndemîna tuturor !

ilustrații : N. CLAUDIU